

Guds kraft overvinder materien

Friherreinde Anny Ebner von Eschenbach, 1960

Bruno Gröning talte ofte om, at helbredelse kun udgjorde en bestemt procentdel af den guddommelige kraft hos ham, han havde i det skjulte helt andre opgaver at opfylde.

Derfor vil jeg her gengive noget, som viser, at han ikke kun kunne overvinde den faste materie i den menneskelige krop, men at han også gennem den kraft, som flød igennem ham, beherskede teknikkens materie. Da jeg talte med ham om det, sagde han: "Den guddommelige kraft, eller som I siger, den guddommelige strøm, er al materie underlagt; den kan bringe enhver motor til standsning, og dermed også stoppe ethvert fly eller enhver bil, og også tage luften ud af hjulene. Men kun som et kort eksperiment viser jeg det som bevis på den guddommelige magt, for min opgave er at helbrede!"

Et lille selskab sad efter et foredrag af Bruno Gröning i et lille sidelokale på en pension i Gräfelfing. Da ringede telefonen, og dr. Trampler tog den. Vi sad cirka 5 meter derfra ved et lille bord sammen med Bruno Gröning. Den kvindelige stemme talte meget højt i telefonen, og hun talte ustandseligt. Dr. Trampler var allerede meget utålmodig. Da viste Bruno Gröning med tegn, at han skulle lægge røret på bordet, og komme tilbage til os ved bordet. Det gjorde han, og da han kom hen til bordet, talte den høje stemme videre i telefonen, så man på afstand kunne høre hvert ord. Dr. Trampler så spørgende på Bruno Gröning, og troede først, at han ikke havde lagt røret rigtigt ned, men Bruno Gröning sagde ganske enkelt: "Man må også ophæve afstanden." Men da stemmen i telefonen ikke mere fik svar, hørte vi også, hvordan hun råbte: "Hvorfor svarer De ikke, er De der endnu?" Og hun lagde på. Bruno Gröning sagde derpå, at mennesker jo tit ville stjæle andres tid med ligegyldig snak.

Ved grundlæggelsen af Gröning-Forbundet i Murnau, ville en pressefotograf tage et billede af Bruno Gröning med blitz, mens han talte. Hun stillede sig tæt foran ham og knipsede løs, men blitzen virkede ikke. Hun prøvede igen, men igen kom det ikke noget blitzlys. Nu gik hun med apparatet ind i et andet værelse, som var adskilt fra forsamlingen ved et stort vindue. Gennem dette kunne nogle venner og jeg iagttage, hvordan hun afprøvede blitzen, og sandelig, om ikke blitzen lyste. Så kom hun igen ind i foredragslokalet, stillede sig på ny foran den talende Bruno Gröning og trykkede løs. Men forgæves. Hun forsøgte endnu en gang, og da det ikke lykkedes, blev hun irriteret, og gik rød i hovedet ind i sidelokalet. Der fungerede blitzen. Da hun kom tilbage, havde Bruno Gröning endt sin tale. Vi kunne af denne fuser forstå, at Bruno Gröning ikke ønskede, at der blev vist et billede af ham i avisen, som han ikke selv havde bestemt. Det samme skete ved et møde for foreningsledere i Plochingen; også her fungerede apparatet ikke, før Bruno Gröning tillod det.

En journalist fortalte mig følgende: Han kom ind på redaktionen med en lille rift i bukserne, og havde ikke tid til at køre hjem. Derfor bad han en ansat, om hun godt ville sy riften sammen. Han gik ind i det tilstødende mørkekammer, tømte sine bukselommer, og lagde alt på en stabel pakker med kopipapir. Blandt hans ting var der også en lighter, som han kort forinden havde fået af Bruno Gröning. Han rakte nu sine bukser ud gennem døren til frøkenen, som i løbet af et par minutter havde repareret dem, og rakte dem tilbage. Han lagde igen alt tilbage i lommerne og kom ud. Da han efter nogle dage igen kom ind på redaktionen, fortalte pressefotografen, at der midt i alle hans billeder, som han havde kopieret i den sidste tid, viste sig en stor, firkantet plet. Først troede han, at de kopipapirer som lå øverst, var beskadiget, og tog derfor et af de underliggende papirer, som lå omkring en halv meter længere nede; men det var det samme. Han kunne ikke forstå det, for overalt viste den samme plet sig, og den kunne heller ikke toucheres væk. Journalisten fik vist et af billederne, og genkendte straks pletten i form af den lighter, han havde fået af Bruno Gröning, og som han havde lagt ovenpå stablen af kopipapirer. Det var for både ham og fotografen et tydeligt bevis på, at "påvirkede" ting, det vil sige alt, hvad Bruno Gröning tog i hånden, var opladet med guddommelig strøm, og udstrålede lys. Derfor havde lighteren altså selv belyst papiret med sin form.

Ved et foredrag i Rosenheim var der et stort radioapparat i lokalet, som dog blev slukket, før Bruno Gröning begyndte sit foredrag. Mens han talte, lagde han sin hånd på apparatet, og pludselig lød der stille musik fra apparatet. Bruno Gröning talte roligt videre, tog hånden bort igen, og musikken forstummede. Ved siden af mig sad professor H., der iagttog denne hændelse, og hans mund stod bogstavelig talt åben af forbløffelse. Han spurgte mig, om nogen mon havde tændt for apparatet. Jeg gjorde ham opmærksom på, at endog stikket var blevet trukket ud, før Bruno Gröning var kommet ind i lokalet.

Under et af mine besøg i Gräfelfing, gik mit rejseur pludselig i stå, selv om det var fuldt opladet, og altid fejlfrit havde vist tiden. Jeg forsøgte alt, for jeg måtte næste morgen stå op klokken 6 for at nå toget til München. Jeg gik med mit vækkeur ind til Bruno Gröning på hans værelse og sagde: "Bruno, pludselig gik mit ur i stå, og jeg ved ikke, hvad der er i vejen; jeg har prøvet alt. Hvordan skal jeg nå toget i morgen tidlig uden at forstyrre jer?" Bruno fik vækkeuret og beholdt det et par sekunder i hånden, gav mig det så tilbage og sagde: "Nu vil det bestemt vække dig!" Og sandelig, det tikkede igen, som om der aldrig havde været noget i vejen med det.

I München fortalte en leder af lydstudiet mig, at han havde været til stede, da Bayriske Radio lavede en båndoptagelse med Bruno Gröning. Alt var forberedt, og da Bruno Gröning skulle tale, spurgte han først, om alt var i orden. Det sagde teknikeren ja til. Men da de skulle begynde, fungerede båndoptageren ikke. Teknikeren søgte nervøst efter fejlen og skiftede apparatet ud, da det simpelthen ikke ville fungere. Men også dette syntes at være i stykker, til trods for, at ingeniøren selv overvågede alt. Bruno Gröning sad roligt i sit hjørne og så til. Efter en god halv time, hvor man hele tiden undersøgte apparatet, og ingen kunne forstå, hvorfor det hver gang næg-

tede at fungere, ville man endelig indstille optagelsen. Så rørte Gröning ved apparatet – og optagelsen kunne foregå ...

Kilde:

Josette Gröning (Hsgr.): Der geistlig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1960) Nr. 9, S. 144-146